

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

2

ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ

Ἀριστόδημε! τῆς καταφρόνιας κακόμοιρο ἀποπαίδι καὶ τῆς καταλαλῆς θρέμα τῆς ξακουσμένης Σπάρτης καὶ ψεγάδι τῆς τοῦ τὰ ν ἢ ἐπὶ τᾶς γέννημα καὶ δοῦλε τῆς δειλείας βλαστὲ τοῦ νίκῃ ἢ θάνατος καὶ τέκνο τῆς φυγῆς· καμάρι τοῦ Εὐρώτα τοῦ μυριόδοξου καὶ λειποτάχτη τῶν Τειμπῶν· τοῦ θείου Λεωνίδα σύντροφε διαλεχτὲ καὶ ἄδοξε προδότῃ του· ἡ ἀδικία σου, ἴσως, καὶ μαῦρου καταφρόνια, γιὰ πάντα θὰ μᾶς συγκινῇ,— γιὰ πάντα...

Πῶς ἤθελα νὰ τῶσθυνα τῆς ἱστορίας τὸ φύλλο, τὸ ἄσβεστο, ποῦ γράφει τὴ φυγὴ σου!..

Ἀριστόδημε! ἄτυχε ἄρρωστε τοῦ Ἀλφειοῦ, καὶ τοῦ Εὐρύτου σύντροφε ἀνάξιε· νικημένε ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τοῦ κορμιοῦ, καὶ ἀπὸ τὴ βαθύτερη ἀρρώστια τῆς ψυχῆς νικημένε· ἀδέξιε μιμητὴ τοῦ ἀρρώστου σου συντρόφου, καὶ προδότῃ του· καταφρονητὴ τῆς δόξας τῆς παντοτεινῆς λιγούψυχε, καὶ ἄμοιρε αἰώνιας καταφρόνιας ζηλεφτὴ· ἡ ἀδικία σου, ἴσως, καὶ ἀσπλαχνη καταφρόνια ἀφτὴ, γιὰ πάντα θὰ μᾶς συγκινῇ,— γιὰ πάντα...

Πῶς ἤθελα νὰ τῶσθυνα τῆς ἱστορίας τὸ φύλλο, τὸ ἄσβεστο ποῦ γράφει τὴ φυγὴ σου!..

Ἀριστόδημε! τῆς ἱστορίας αἰώνιε κατάδικε· ὁ κόσμος εἶνε ἀδικος· δὲν συχωράει τὴν πρώτη ἁμαρτία μ' ὅσες κι ἂν τὸν ποτίσης καλωσύνες ὕστερα. Καὶ ἡ φυγὴ σου ἀπὸ τοῦ Λεωνίδα καὶ τῶν διακόσιω ἐνενηνταεννὰ τὸ δοξασμένο τὸ πλευρὸ, δὲν ἀποπλίθθηκε τέλεια, γιὰ τὴν ἱστορία τῶν αἰώνων τὴν ἀδυσώπητη, μὲ τὸ δοξασμένο σου στὶς Πλάταιες θάνατο! Οὔτε ἂν ἐπεφτες χίλιες φορὲς ἀκόμη, σὲ χίλιες ἄλλες Πλάταιες! Κ' ἡ ἀδικία σου τύχη γιὰ πάντα θὰ μᾶς συγκινῇ,— γιὰ πάντα...

Πῶς ἤθελα νὰ τῶσθυνα τῆς ἱστορίας τὸ φύλλο, τὸ ἄσβεστο, ποῦ γράφει τὴ φυγὴ σου!..

Κ. ΠΑΣΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ο ΨΥΧΟΠΑΤΕΡΑΣ

(*Ιδε σε.λ. 59).

Ἀνθὴ.—(Κυττάζει τὸν θεὸν τῆς ὥς ἀρηρημένη. Μετ' ὀλίγον κάθηται καὶ ἀναλύεται εἰς δάκρυα). Ἐγὼ φταίω... χί, χί, χί, ἐγώ...

Βένιερος.—Ἐ, τί ἐπαθες;

Ἀνθὴ.—Ἐθυ...μῶ...σζ...τε...

Βένιερος.—Ἐλζ, ἔλζ μὴν κλῆις. Ἐτσι σέ το εἶπα... Μὲ σένζ δὲν ἐθύμωσζ διόλου. Ἐτένζ σ' ἄγαπῶ. Κύτταζε μονάχζ νὰ μὴν πῆς σὲ κανένζ τίποτε ἀπ' αὐτά... οὔτε τί μου εἶπες, οὔτε τί σου εἶπα...

Ἀνθὴ.—Τον! (κροταλίζει τὴν γλῶσσαν ἐπὶ τῶν ὀδόντων.)

Βένιερος.—Θὰ παίζης ἀπόψε καὶ σύ;

Ἀνθὴ.—Θὰ παίζω.

Βένιερος.—Νὰ λοιπὸν δυὸ δραχμῆς, γιὰ νὰ παίζης δυνατά.

Ἀνθὴ.—(Μειδεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων τῆς) Εὐχαριστῶ... Ξεύρετε θὰ κάμω συντροφιά μὲ τὴν Οὐρανία.

Βένιερος.—Νὰ κάμης. Ἐχουμε κ' ἓνα σωρὸ πράγματα ἀπόψε ποὺ σκρέσουν. Τσάι, μπισκότα πιφούρ, κέϊζ, σάνδβιτς...

Ἀνθὴ.—(γε.λῶ κατευχαριστημένη.) Σάνδβιτς!

Βένιερος.—Κρασί, κονιάκ, σαρτζέζ, κερασό, σιγαρέτζ αἰγυπτιακά, (νῆθβαιναν τουλάχιστον τὰ ἐξοδζ!)

Ἀνθὴ.—(Αἶα· εὐθυμος.) ὦ, αὐτὰ σᾶς τὰ χαρίζω... Μὰ νὰ σᾶς πῶ, θεῖε, νὰ ζῆτε. Γιατί τσιμπᾶτε τὰ χαρτιά μὲ τὴν καρδίτσα;

Βένιερος.—(τρομάζων) Σούτ! (προσποιούμενος ἀμέσως ἀπλότητα.) Ἄ δὲν βρυνέσαι. Ἐτσι γιὰ νὰ περνᾷ ἡ ὥρζ.

Ἀνθὴ.—Per passa tempo;

Βένιερος.—Ναί.

Ἀνθὴ.—Νὰ πάρω μιὰ καρτίτσα κ' ἐγὼ νὰ σᾶς βοηθήσω;

Βένιερος.—Ὁχι, ὁχι. εὐχαριστῶ! (Μετά τινα σιγὴν ὥσθ μοιολογῶν) Ποῦ νὰ τὰ καταλάβης ἐσὺ αὐτὰ καὶ νὰ σου πῆλεγα. Βρε παιδί! Ἡ Τύχη δὲν εἶνε τυρλή; Πολὺ καλὰ. Ἐγὼ τῆς βάζω σημαδάκιζ στὸ δρόμο τῆς, γιὰ νὰ ἔλθῃ φρόρρρ! κατ' εὐθείαν πρὸς ἐμέ... Βέβαιζ!... (Ἀκούονται βήματα εἰς τὸ σαλόνι. Ὁ Βένιερος ῥέμπει τὴν καρτίτσα καὶ προσποιεῖται ὅτι μετροῖ τὰ παιγνιόχαρτα).

Γεῶργος.—(ἀπομακρὼν τὸ παραπέτασμα). Θεῖε! (ὁ Βένιερος μορφάζει). Δὲν ἔρχεσθε μέσζ, σᾶς παρακαλῶ; Ἐφερε τὰ χαρτιά ὁ Παντελῆς.

Βένιερος.—Ἀμέσως.